

Епирският императоръ Теодора ние оставихме презъ днитѣ на клокотнишката битка. Дълго време го държали подъ слабъ арестъ, но на края царьтъ заповѣдалъ да го ослѣпятъ за нѣкакви си интриги, отъ каквито той не отвикналъ дори и като пленникъ. Въ 1240 г. Асенъ се оженилъ за Ирина, дъщерята на пленения царъ и освободилъ тѣста си. Съ Асенова помощъ Теодоръ успѣлъ да превземе Солунъ и да плени брата си „императора“ Мануила. Но понеже билъ слѣпъ, предалъ управлението на сина си Ивана.

Въ юний 1241 г.⁴⁰ умрѣлъ Иванъ-Асенъ II, най-великиятъ измежду Асеновци и наредъ съ Симеона най-видниятъ отъ всички български царе. Като синъ на възстановителя на царството, той прекаралъ младостъта си въ изгнание и завзелъ бащиния си престолъ следъ тежки изпитни и борби. Следъ смъртъта си оставилъ царство, което се допирало до три морета, и чието положение между християнскитѣ държави било закрепнало благодарение на приятелскитѣ връзки съ съседнитѣ владѣтели на гърци, сърби, маджари и нѣмци. Българската държавна църква била сжщо призната отъ гърцитѣ. Оживената търговия, великолепнитѣ постройки и рѣдката религиозна свобода били сжщо тѣй признаци на вътрешно държавно благосъстояние. При единъ храбъръ и опитенъ наследникъ на престола това царство би скоро процъвтало и би достигнало още по-голѣмо могъщество. Сждбата, обаче, решила иначе.

